

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Triapostolatus Septemtrionis

Caesar, Philipp

Coloniæ Agrippinæ, 1642

23. Quòd in eadem Legatione Missum & Signum Horici Regis habuerit,
populum inuenerit errore confusum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43650

quia glorificabit te. Hanc ergo visionem Seruus Dei cum antè profectionem illam longè vidisset, certum tenebat animo, Dei se imperio ad partes illas incitari. Et maximè in verbo quod dictum est illi: Audite Insulæ; quia omnis ferè patria illa in Insulis est constituta. Et quod subiunctum est: Eris illis in salutem vsque ad extremum terræ; quia finis mundi in Aquilonis partibus in Sueonum coniacet regionibus.

CAPVT XXIII.

Quòd in eadem Legatione Missum & Signum Horici Regis habuerit, & populum inuenerit errore confusum.

Profectionem itaque hanc suscepturus, iam dicti Regis Horici Missum pariter & Signum secum habuit, qui Regi Sueonum nomine Oleph, de parte sua mandatum tale intimare iussit, Seruum Dei sibi per omnia cognitum esse, ac se in vita sua nunquam tam bonum hominè vidisse, nec in quolibet mortalium aliquando tantam fidem inuenisse: ideoque cognita eius Sanctissima bonitate, omnia quæ ille in Regno suo causâ Christianæ religionis disponere vellet se ei concessisse; ipsumque petere, vt similiter in Regno suo ei permitteret culturam Christianitatis, quam optabat statuere. Susceptum itaque peragens iter, 20. fermè diebus nauigio transactis, venit ad Bircam, vbi inuenit Regem & multitudinem populi nimio errore confusam. Instigante

*Falsus
Propheta
diabolicâ
prophopœiâ
resiste S.
Ansgario in
Suedia.*

*Rex Ericus
deificandus.*

enim diabolo aduentum Beati viri omnimo-
dis præsciente, contigit eo ipso tempore, vt
quidam illò adueniens diceret, se in conuentu
Deorum, qui illam terram possidere crede-
bantur, affuisse, & se ab eis missum, vt hæc Re-
gi & populis nunciatet. Vos, inquam, vobis
propitios nos diu habuistis, & terram incol-
latus vestri cum multa abundantia nostro ad-
iutorio in pace & prosperitate longo tempore
renuistis. Vos, inquam, nobis sacrificia & vo-
ta debita persoluistis, grataque fuerunt no-
bis obsequia vestra. At nunc & sacrificia to-
lita subtrahitis, & vota segniùs offertis, &
quod magis displicet nobis, alienum Deum
super nos introducitis. Si itaq; nos vobis pro-
pitios habere vultis, sacrificia augete & maio-
ra vota persoluite: alterius quoque Dei cultu-
ram ne apud vos recipiatis, & eius seruitio ne
intendatis. Porrò etiam si plures Deos habere
desideratis, & nos vobis non sufficimus, Eri-
cum quendam Regem vestrum nos vnanimis
in Collegium nostrum ascissimus, vt sit vnus
de numero Deorum. Hoc ergo diabolicum
mandatum publicè denunciatum in aduentu
Domini Episcopi mentes cunctorum pertur-
bat, & error nimius corda omnium confu-
derat. Nam & templum in honore supradicti
Regis dudum defuncti statuerunt, & ipsi tan-
quam Deo vota & sacrificia offerre cœperunt.
Aduenientes itaque illuc Dominus Episcopus
& qui cum eo erant, ab amicis suis quondam

ibi co

ibi cognitis querere cepit, quomodo Regem super hac re interpellaret. Qui omnes toto animo contradicentes, afferebant nihil omnino ea vice Legationem proficere posse: sed si aliquid haberet precij, eâ ratione illum dare debere, ut viuis inde euaderet. Quibus ille: Non, inquit, pro vitæ meæ redemptione aliquid hic daturus sum, quia si Dominus Deus meus ita disposuerit, pro eius nomine paratus sum hic & tormenta subire & mortem pati. Cùm ergo pro hac re in magna esset positus anxietate, tandem accepto consilio, Regem ad suum inuitauit hospitium: Cui conuiuium exhibens, dona quæ potuit obtulit, & Legationis suæ mandata retulit. Delectatus itaque Rex & Caritatis eius beniuolentiâ & munerum datione, ad ea quæ suggererat, respondit: Antea hic fuerunt Clerici, qui populari hinc seditione, non Regio iussu eiecti sunt. Quapropter & ego hanc Legationem tuam confirmare non possum, nec audeo, priusquam sortibus Deos nostros consulam, & populi super hoc voluntatem interrogem. Sit Missus tuus in Placito mecum proximo, & ego pro te loquar populo; sic quippe apud eos moris est, ut quodcunque negotium publicum magis in populi vniuersâ voluntate, quàm in Regiâ consistat potestate. Hoc ergo Pater noster responso Regis accepto, totum se ad Domini conuertit refugium, ieiunijs & orationibus vacans, atque in contritione cordis

Amicis dis-
sionis S.
Ansgario
predicatio-
nem.

Rex Suedie
conuincit S.
Ansgarum.

semetipsum in conspectu Dei humilians,

CAPVT XXIV.

*Qualiter cognouerit gratiam Dei secum comitari,
& de consensu populi, vt Christianitas apud
eos haberetur.*

Verum ipso inter has pressurarum angustias posito, cum dies Placiti appropinquaret, quadam die inter sacra Missarum solemnina, dum Sacerdos altari astans Mysteria sacra benediceret, illi in terram prostrato, celestis effusa est inspiratio. Siquidem Spiritus Sancti dono interiori roboratus, & fiducia maximam in animo confortatus, cognouit sibi prouentura omnia uti vellet. Vnde eidem Sacerdoti sibi in omnibus familiarissimo post Missam denunciauit, Nihil trepidationis se habere debere, quia secum gratia Dei comitaretur. Quam mentis eius illustrationem, Frater ille satis recognouit; quia taliter eum diuinitus consolari, multis antea probauit indicijs. Hanc ergo animi eius fiduciam statim rei confirmauit euentus. Nam Rex congregatis primo Principibus suis, de hac patris nostri Legatione cum eis tractare coepit. Qui sortibus quaerendum statuerunt, quae super hoc Deorum esset voluntas. Exeuntes igitur more ipsorum in campum miserunt sortes: ceciditque sors, quod Dei voluntate religio Christianorum ibi fundaretur. Quod factum vnus ex Primoribus, amicus Domini Episcopi, statim ei

*Sors pro S:
Ansgario.*